

genoptage Forhandlingerne. Jeg beklager dette Standpunkt, thi det er efter min Formening ikke nok, at man tiltræder nogle af de Tanker om en fælles international social Lovgivning, der er Tale om, men man bør tiltræde den i saa vid Udstrækning, som der overhovedet er Mulighed for, og her ser jeg ikke, at der skulde rejse sig særlige, uovervindelige Vanskeligheder.

Jeg skal tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale det foreliggende Lovforslag.

Pürschel: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale, at dette Lovforslag gennemføres, men jeg kan i det store og hele slutte mig til, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører for Venstre (Rudfeld): at der ikke deri skal ligge noget, der forpligter overfor Fremtiden. Man vil i hvert enkelt Tilfælde tage Spørgsmaalene op til Behandling og Overvejelse. Det viser sig jo Gang paa Gang, naar vi behandler disse Konventioner, at Danmark i Virkeligheden indtager en særdeles smuk Plads paa den sociale Lovgivnings Omraade, at vi ikke i nogen nævneværdig Grad trænger til den Spore, som Folkeforbundet — og som det synes med Rette — sætter i saa mange andre Folkeslags lovgivende Forsamlings Side. Derfor kan vi fra vor Side tage disse Spørgsmaal med stor Ro, og jeg kan i det hele billige den Linie, man hidtil har fulgt. Man har ratificeret de Konventioner, som i Virkeligheden i Forvejen er gennemført herhjemme; alene ved at gøre det indtager vi jo en særdeles smuk Stilling, og der er ikke nogen Grund til at jage for at komme endnu længere frem. En rolig Overvejelse af disse Spørgsmaal er det, der i Virkeligheden tjener disse Sager bedst.

P. Munch: Ogsaa jeg kan paa det radikale Venstres Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse. Jeg kunde ønske, at der fra Regeringens Side overfor hele den Gruppe af Konventioner, der er blevet tiltraadt af Danmark, vistes en mindre Tilbageholdenhed, end Tilfældet er, og naar det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, udtalte, at Danmark jo ikke havde nogen særlig Grund til at tage disse Spørgsmaal op med større Iver, synes jeg dog, at der foreligger to Grunde. Den ene er den, at paa de Omraader, hvor vi virkelig er tilbage, har vi samme Grund som andre Stater, der ikke er naaet frem til en Lovgivning af denne Karakter, til

at faa den tilvejebragt i Danmark, og paa de Omraader, hvor vi kan glæde os ved, at en saadan international Lovgivning ikke kan faa Rækkevidde for Danmark ved Forvandling af vor egen Lovgivning, har det Betydning, at vi tiltræder disse Konventioner for at give en Støtte og Styrkelse til de Bestræbelser, der fra Folkeforbundets Side gøres paa dette Omraade. Men jeg ser ikke, der er nogen Grund til at rejse nogen indgaaende Diskussion om dette Spørgsmaal, der ved tidligere Lejlighed har været drøftet her i Tinget.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg takker de ærede Ordførere for den gunstige Modtagelse, som man har givet det her foreliggende Lovforslag. Jeg skal i Anledning af de Bemærkninger, der angaaende denne Sag er fremsat, kun sige, at jeg deler den Betragtning, som de ærede Medlemmer Hr. Rudfeld og Hr. Pürschel har gjort sig til Talsmænd for, at vi naturligvis overfor hvert enkelt Spørgsmaal, som kommer til os i Konventions- eller Henstillingsform, maa tage det op til Overvejelse ud fra den dobbelte Betragtning: at vi ønsker at deltage i videst mulig Udstrækning i Arbejdet for sociale Fremskridt, samtidig med at vi tager Hensyn til de Forhold, hvorunder vi lever, og den Virkning, som saadanne Foranstaltninger vil have indenfor det Omraade, som Foranstaltningerne angaar. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen i, at vi skal ikke indskrænke os til blot at slutte os til saadanne Forslag, hvis Bestemmelser i Forvejen er opfyldt, men at vi naturligvis skal tage, ogsaa i særlig Grad, saadanne Forslag, som fører videre, end vi i Øjeblikket er naaet, under alvorlig Overvejelse. Men for saa vidt det ærede Medlem maatte mene, at vi gennem vor Tilslutning til Folkeforbundet i Virkeligheden bør, jeg kan næsten sige ubeset, slutte os til, hvad der kommer fra disse Konferencer, er det ærede Medlem betydeligt videregaaende, end jeg tror, det er tjenligt for os at være. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ret i, at det for at faa saadanne Sager internationalt fremmet kan have sin Betydning, at de finder Tilslutning fra de i social Henseende mest fremskredne Lande, hvortil vi vel har Lov til at regne os, men jeg mener ogsaa, at ved den Behandling, som disse Spørgsmaal hidtil har faaet, har man fra dansk Side givet Udtryk for sin Interesse for